

Књига пророка Јои́ла и Лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број четрдесет четири

Jeff Pippenger
2026-02-10

Број четрдесет и четири

Godine 1844. doktrina o sedmodnevnoj Suboti bila je opečaćena, a zatim i naglašena sestri Vajt kada je pogledala u kovčeg zaveta. Ona je takođe zabeležila da je u poslednjim danima doktrina o utelovljenju imala isti nebeski naglasak. Sedmodnevna Subota predstavlja posebnu svetlost iz kovčega kada je otpočeo antitipski Dan pomirenja, a sedmogodišnja Subota predstavlja posebnu svetlost iz kovčega kada antitipski Dan pomirenja dospeva svom zaključku.

Доктрина оваплоћења представљена је типом у последњем светом сазиву из Левитске двадесет треће; она је омега седмодневној суботи, која је први свети сазив на почетку Левитске двадесет треће. Та прва субота представља Божју стваралачку силу, а последња субота представља Његову обновитељску силу. Та прва субота представљена је бројем „23“, а последња бројем „252“.

Та два симбола представљају држаче књига у Левитској двадесет трећој глави, а уједно су и држачи књига за милеритску историју. Година 1798. била је испуњење 2.520 година против северног царства Израилева, а 2.300 година испунило се 22. октобра 1844. године. Када је сестра Вајт била уведена у светињу и управила поглед на Десет заповести, она је представљала Божји народ последњих дана који следи Христа у Светињу над светињама док Он довршава своје дело помирења. Испит храма јесте испит следовања Јагњету куда год Оно иде.

Ово су они који се не оскврните са женама, јер су девственици. Ово су они који иду за Јагњетом куда год оно пође. Ови су откупљени између људи као првине Богу и Јагњету. Откривење 14:4.

Sestra Vajt je, kao prorok, prikazivala verne na početku koji su verom ušli u Svetinju nad svetinjama, i time je pružala primer vernih na kraju koji verom ulaze u Svetinju nad svetinjama, a zatim gledaju u kovčeg. Ono što tamo vide obasjano jeste nauka o ovaploćenju, dovršenje pomirenja. Oni vide dva heruvima zaklonca kako predstavljaju dve subote stvaranja i ponovnog stvaranja. Vide 252 na jednoj strani kovčega i 23 na drugoj i prepoznaju da, u skladu sa stvaranjem i ponovnim stvaranjem, 23 predstavlja brak Božanstva sa čovečanstvom, a 252 vide kao simbol čovekovog preobražaja u čoveka koji je sjedinjen sa Božanstvom.

Помирилиште није требало да буде уклоњено, те је то што је сестра Вајт могла да погледа унутра било посебно откривење; а пророчки, та илустрација више се односи на последње дане него на дане у којима је она живела. Посматрањем се мењамо. Испит храма јесте

Христос који, корак по корак, води свој девичански народ у свој храм. Пророчке истине представљају кораке дуж стазе коју осветљава порука Поноћног поклича.

Милеритски храм од четрдесет и шест година јесте један корак.

Људски храм „23“ (мушко и женско, створи их) јесте један корак.

Христос који за три дана подиже свој храм јесте корак.

Складиште је храм у Малахији.

Немија је очистио складиште од Товијиног скрнављења.

Тај храм је био место где је првосвештеник Хелкија открио Мојсијеве списе за време обнове у дане цара Јосије.

Храм који је Немија очистио од оскврњења јесте исти онај храм који је Христос двапут очистио од његовог „светогрдног оскврњења“, како каже сестра Вајт.

Ковчежић из Милеровог сна био је степенник.

Када Христос уведе Своје верне у Светињу над светињама, Он их, како је представљено код сестре Вајт, води ка ковчегу, подиже поклопац помирења и допушта им да погледају унутра. Када погледају унутра, виде да су и учење о оваплоћењу и субота седмога дана обасјани благим ореолом. Ред по ред, они који препознају учења која су „обасјана благим сјајем“ усклађују се са сестром Вајт, улазећи вером у Светињу над светињама и гледајући у ковчег.

Древни пророци говорили су одређеније за последње дане него за дане у којима су живели. Када ти древни пророци сами постану део сведочанства, они представљају Божји народ у последњим данима, а Божји народ у последњим данима јесу сто четрдесет и четири хиљаде. Сестра Вајт је можда најважнији древни пророк, јер све њене илустрације представљају алфа-историју омега-историје сто четрдесет и четири хиљаде. Сви пророци приказују остатак, али сестра Вајт такође представља историју почетка која се испуњава у историји свршетка — до самог слова.

У темељној историји алфе, сестра Вајт је у виђењу узета у Светињу над светињама небеске светиње. Када је тамо стигла, престо милости над ковчегом завета, престо који није требало да буде уклоњен, био је подигнут да би сестра Вајт могла да погледа унутра, где је видела Десет заповести.

„У Светињи над светињама видела сам ковчег; по врху и странама његовим беше најчистије злато. На сваком крају ковчега беше по један диван херувим, са крилима распростртим над њим. Лица њихова беху окренута једно према другом, и гледали су наниже. Између анђела беше златна кадионица. Изнад ковчега, где су анђели стајали, беше прејарка слава, која је изгледала као престо на коме Бог обитава. Исус је стајао крај ковчега, и како су се молитве светих уздизале к Њему, кад у кадионици се дизао, и Он је приносио њихове молитве са димом када Своје Оцу. У ковчегу се налазио златни суд с маном, Аронов штап који је пропупео, и камене плоче које су се склапале као књига.

Исус их је отворио, и видела сам Десет заповести написаних на њима прстом Божјим. На једној плочи биле су четири, а на другој шест. Оне четири на првој плочи сијале су јаче него осталих шест. Али четврта, заповест о суботи, сијала је изнад свих њих; јер је субота била одвојена да се држи на част светог имена Божјег. Света субота изгледала је славно — ореол славе био је свуда око ње. Видела сам да заповест о суботи није била прикована на крст. Ако јесте, онда је и осталих девет заповести било; и ми смо слободни да прекршимо све њих, као што смо слободни да прекршимо и четврту. Видела сам да Бог није променио суботу, јер се Он никада не мења. Али папа ју је променио са седмог на први дан седмице; јер је требало да промени времена и закон.” Early Writings, 32.

Доктрина о суботи седмога дана била је алфа-доктрина темељне историје милеритског покрета који је започео као филаделфијски милеритски покрет, потом се 1856. преобразио у лаодикијски милеритски покрет, а затим 1863. у Лаодикијску цркву адвентиста седмога дана. Сестра Вајт такође поистовећује омега-доктрину у историји последњих дана, када се лаодикијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде преображава у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Алфа и омега светлости представљене су доктрином о суботи седмога дана и доктрином о оваплоћењу.

„Они који имају заједницу с Богом ходе у светлости Сунца праведности. Они не бешчасте свога Искупитеља кварећи свој пут пред Богом. Небеска светлост обасјава их. Како се приближавају завршетку историје ове земље, њихово познање Христа и пророштава која се односе на Њега знатно се увећава. Они су од бесконачне вредности у Божјим очима; јер су у јединству с Његовим Сином. Њима је реч Божја ненадмашне лепоте и милине. Они увиђају њен значај. Истина им се открива. Учење о оваплоћењу обасјано је благим сјајем. Они виде да је Свето писмо кључ који откључава све тајне и разрешава све тешкоће. Они који нису били вољни да приме светлост и ходе у светлости неће бити у стању да разумеју тајну побожности, али они који нису оклевали да узму крст и пођу за Исусом, видеће светлост у Божјој светлости.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.

„доктрина оваплоћења“ такође се назива „тајна побожности.“

И без сваке сумње, велика је тајна побожности: Бог се јави у телу, оправда се у Духу, показа се анђелима, проповеда се незнабошцима, верова му се у свету, узнесе се у слави. 1. Тимотеју 3:16.

„Тајна“ је сакривена до последњег нараштаја, када верни увиде да је учење о оваплоћењу омега суботе седмога дана.

Тајна која је била сакривена од векова и од нараштаја, а сада се јави светима Његовим: којима Бог хтеде обзнанити какво је богатство славе ове тајне међу незнабошцима; а то је Христос у вама, нада славе. Колошанима 1:26, 27.

Прикладно је што управо Колошанима 1:26 говори о „тајни“ која „бејаше сакривена“, али та тајна бива „објављена“ у последњим данима. Пророчка светлост бива објављена када се пророчанство отпечати, као што је представљено у Данилу дванаестој глави, где се на крају

1.260 дана, у време свршетка, једно пророчанство отпечаћује. Пророчанство које је било сакривено кроз нараштаје бива отпечаћено, а то пророчанство је истина која, када буде отпечаћена, јесте „слава“ која се обзнањује незнабошцима у време недељног закона. Та тајна је Христос у вама, нада славе, што се извршује у дане оглашавања седме трубе.

Него у дане гласа седмога анђела, када затруби, свршиће се тајна Божја, као што јави својим слугама пророцима. Откривење 10:7.

Сасвим је прикладно што је глас седмога анђела почео да се оглашава десетого дана седмога месеца, као што је представљено у Откривењу 10:7. Седми анђео је такође представљен као треће тешко, а прва два тешка била су ислам, те тако пружају два сведока да је треће тешко ислам. Тајна Божја се довршава када труба ислама затруби.

У историји седме трубе, доктрина оваплоћења, која је тајна Христа у вама, или сједињење божанства са човечанством, као што је представљено Христом када је на Себе узео људско тело; кандидати да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде биће испитани да ли имају потребно уље и веру да уђу у Светињу над светињама. Ако оклевају, тама пада на њих; ако следе Јагње куда год Оно иде, биће вођени да погледају у ковчег. У ковчегу ће наћи доктрине о суботи седмога дана и доктрину оваплоћења.

Колико год да су ове две доктрине значајне, оно на шта се усредсређујем нису алфа и омега светлости, већ то да је пророчица приказала Божји народ како улази у небеску светињу и гледа у ковчег завета. Мора постојати тренутак у историји сто четрдесет и четири хиљаде, током последњих дана, када ће сто четрдесет и четири хиљаде бити уведени у Светињу над светињама да гледају отворени ковчег.

Ако поседујете веру да пророци представљају Божји народ у последњим данима, заједно са вером да је сестра Вајт била исто толико надахнута, у сваком погледу, као и сваки други пророк у Библији — онда се примена коју сам управо изложио мора прихватити као истинита. Сто четрдесет и четири хиљаде морају следити Христа, вером, у Светињу над светињама, као што сестра Вајт каже да су верни учинили 22. октобра 1844. Тада су се показале две групе: они који су одбили да вером уђу, и они који су ушли.

„Био ми је поново указано на објављивање првог Христовог доласка. Јован је био послат у духу и сили Илијиној да приправи пут Исусу. Они који су одбацили Јованово сведочанство нису имали користи од Исусовог учења. Њихово противљење поруци која је предсказивала Његов долазак довело их је у положај у којем нису могли лако да приме најјаче доказе да је Он Месија. Сатана је навео оне који су одбацили Јованову поруку да оду још даље, да одбаце и разапну Христа. Чинећи то, довели су себе у стање у којем нису могли примити благослов на дан Педесетнице, који би их поучио путу у небеску светињу. Раздерање храмовне завесе показало је да јеврејске жртве и обреди више неће бити примани. Велика Жртва била је принесена и била је прихваћена, а Свети Дух, који је сишао на дан Педесетнице, пренео је умове ученика са земаљске светиње на небеску, у коју је Исус ушао сопственом крвљу, да излије на своје ученике благодати свога помирења. Али Јевреји су били остављени у потпуној тами. Изгубили су сву светлост

коју су могли имати о плану спасења, и још увек су се уздали у своје бескорисне жртве и приносе. Небеска светиња заузела је место земаљске, али они нису имали никаквог знања о тој промени. Стога нису могли имати користи од Христовог посредовања у Светињи.“

„Многи с ужасом гледају на поступак Јевреја у одбацивању и распињању Христа; и док читају историју Његовог срамног злостављања, мисле да Га љубе и да Га не би одрекли као Петар, нити би Га разапели као Јевреји. Али Бог, који чита срца свих, ставио је на пробу ту љубав према Исусу за коју су исповедали да је осећају. Цело небо је с најдубљим занимањем пратило како је примљена порука првог анђела. Али многи који су исповедали да љубе Исуса, и који су проливали сузе док су читали извештај о крсту, исмевали су добру вест о Његовом доласку. Уместо да поруку приме с радошћу, прогласили су је обманом. Мрзели су оне који су волели Његово јављање и искључивали су их из цркава. Они који су одбацили прву поруку нису могли имати користи од друге; нити су имали користи од поноћног поклича, који је требало да их припреми да вером уђу са Исусом у светињу над светињама небеске светиње. И одбацивањем двеју претходних порука толико су помрачили свој разум да не могу видети никакву светлост у поруци трећег анђела, која показује пут у светињу над светињама. Видела сам да су, као што су Јевреји разапели Исуса, тако и називне цркве разапеле ове поруке, и стога немају никаквог знања о путу у светињу над светињама, нити могу имати користи од Исусовог посредовања тамо. Попут Јевреја, који су приносили своје бескорисне жртве, они узносе своје бескорисне молитве ка одељењу које је Исус напустио; а Сотона, задовољан том обманом, узима на себе религиозни карактер и усмерава умове ових тобожњих хришћана к себи, делујући својом силом, својим знацима и лажним чудесима, да би их учврстио у својој замци.“ Early Writings, 259–261.

Сестра Вајт указује на прогресивни процес испитивања у историји Јована Крститеља и Христа, који се окончао тиме што су Јевреји били у потпуној тами, да би тиме илустровала исту историју у време милерита, што је алфа-историја сестре Вајт, древне пророчице последњих дана. Испит живота или смрти на почетку тицало се уласка у Светињу над светињама или одбијања да се то учини. Одбијање да се то учини навукло је исту таму на побуњенике у милеритској историји која је дошла на побуњене Јевреје у Христовој историји.

Исус увек приказује крај нечега заједно с почетком нечега; стога, када је сестра Вајт била узета у Светињу над светињама и посматрала отворени ковчег, у вези са испитом од 22. октобра 1844, то указује да ће сто четрдесет и четири хиљаде бити испитани у погледу тога да ли ће следити Јагње у Светињу над светињама или отићи у савршену вечну таму. Ова чињеница почива на вери која разуме да древни пророци приказују Божји народ последњих дана онда када и сами постану део забележеног сведочанства. Сестра Вајт приказује обе класе.

„Док сам била у овом стању потиштености, уснила сам сан који је оставио дубок утисак на мој ум. Сањала сам да видим храм ка којем је мноштво људи хрлило. Само они који би нашли уточиште у том храму били би спасени када би се време навршило. Сви који

би остали напољу били би заувек изгубљени. Мноштво оних споља, који су ишли својим разним путевима, исмевало је и ругало се онима који су улазили у храм, говорећи им да је тај план спасења лукава обмана, и да у ствари нема никакве опасности коју би требало избећи. Чак су и неке задржавали, настојећи да их спрече да пожуре унутар зидина.

„Бојећи се да ћу бити изложена руглу, сматрала сам да је најбоље да сачекам док се мноштво не разиђе, или док не будем могла да уђем тако да ме они не опазе. Али се број уместо да се смањује повећавао, и, плашећи се да не буде прекасно, журно сам напустила свој дом и пробила се кроз гомилу. У својој стрепњи да стигнем до храма, нисам примећивала нити марила за светину која ме је окруживала. Ушавши у зграду, видела сам да је огромни храм био ослоњен на један неизмерни стуб, и за њега је било привезано јагње, све изнакажено и окрвављено. Ми који смо били присутни као да смо знали да је то јагње било растрзано и изубијано ради нас. Сви који су улазили у храм морали су доћи пред њега и исповедити своје грехе.

„Непосредно пред Јагњетом налазила су се узвишена седишта, на којима је седела једна дружина која је изгледала веома срећно. Чинило се да је светлост неба обасјавала њихова лица, и они су хвалили Бога и певали песме радосне захвалности, које су звучале као музика анђела. То су били они који су дошли пред Јагње, исповедили своје грехе, примили опроштење, и сада су у радосном очекивању чекали неки радосни догађај.“

„Чак и пошто сам ушао у зграду, обузео ме је страх и осећање стида што морам да се понизим пред тим људима. Али као да сам био приморан да идем напред, и полако сам се пробијао око стуба да бих стао лицем према јагњету, када затруби труба, храм се затресе, из сабраних светих подигоше се поклице победе, страшна светлост обасја зграду, а затим све постаде густа тама. Сви ти срећни људи нестали су са том светлошћу, а ја остадох сам у немом ужасу ноћи. Пробудио сам се у душевној муци и једва сам могао да уверим себе да сам сањао. Чинило ми се да је моја осуда запечаћена, да ме је Дух Господњи оставио, да се никада више неће вратити.

„Убрзо потом уснила сам још један сан. Чинило ми се да седим у крајњем очајању, лица заклоњеног рукама, и овако размишљам: Када би Исус био на земљи, отишла бих к Њему, бацила се пред Његове ноге и испричала Му сва своја страдања. Он се не би одвратио од мене, него би ми се смиловао, а ја бих Га свагда волела и служила Му. У том тренутку врата су се отворила и уђе једна особа прекрасног стаса и лица. Сажаливо ме је погледао и рекао: ‘Желиш ли да видиш Исуса? Он је овде, и можеш Га видети ако то желиш. Узми све што поседујеш и пођи за мном.’“

„Ово сам чула с неизрецивом радошћу и драговољно сабрала сву своју малу имовину, сваку драгоцену ситницу, и пошла за својим водичем. Он ме је довео до стрмог и наизглед крхког степеништа. Када сам почела да се успињем уз степенице, упозорио ме је да држим очи управљене нагоре, да не бих осетила вртоглавицу и пала. Многи други, који су се пели тим стрмим успоном, падали су пре него што би достигли врх.“

„Најзад смо стигли до последњег корака и стали пред врата. Ту ме је мој водич упутио да оставим све ствари које сам понела са собом. Радосно сам их одложила; затим је

отворио врата и позвао ме да уђем. У тренутку сам стала пред Исуса. Није могло бити забуне у погледу тог прекрасног лица. Тај израз благонаклоности и величанства није могао припадати никоме другом. Када је Његов поглед починуо на мени, одмах сам знала да Му је позната свака околност мог живота и све моје унутрашње мисли и осећања.“

„Покушала сам да се заклоним од Његовог погледа, осећајући да нисам у стању да поднесем Његове продорне очи, али Он ми се приближио са осмехом и, положивши Своју руку на моју главу, рекао: ‘Не бој се.’ Звук Његовог благог гласа протресао је моје срце срећом какву оно никада раније није искусило. Била сам сувише радосна да бих изустила иједну реч, него сам, савладана осећањима, пала ничице к Његовим ногама. Док сам тако беспомоћно лежала, призори лепоте и славе пролазили су преда мном, и чинило ми се да сам доспела у сигурност и мир неба. Најзад ми се снага повратила, и устала сам. Исусове очи, пуне љубави, још су почивале на мени, а Његов осмех испуњавао је моју душу радошћу. Његово присуство испуњавало ме је светим страхопоштовањем и неизрецивом љубављу.“

„Мој водич тада отвори врата, и обоје изађосмо. Он ми рече да поново узмем све ствари које сам била оставила напољу. Када сам то учинила, пружи ми зелено уже, чврсто смотано. Наредио ми је да га ставим уз само срце, и кад год пожелим да видим Исуса, да га извадим из недара и растегнем до крајње мере. Упозорио ме је да не допустим да остане смотано икакво дуже време, да се не би упетљало и постало тешко за исправљање. Ставила сам уже близу срца и радосно сишла низ уске степенице, хвалећи Господа и говорећи свима које сам срела где могу наћи Исуса. Овај сан ми је дао наду. Зелено уже је у мом уму представљало веру, а лепота и једноставност поуздања у Бога почеше да свиђу мојој души.“ Testimonies, volume 1, 27–29.

Од завршетка таборског састанка у Ексетеру 17. августа до 22. октобра 1844. године било је шездесет и шест дана. Тих шездесет и шест дана представљају раздобље објављивања Поноћног поклича, а у контексту приче о десет девојака они који су тада објављивали поруку представљају оне који су имали уља, док они који тада нису објављивали поруку нису имали уља.

У причи се венчање одиграло на почетку времена одлагања. Законито венчање је било склопљено, а затим су се сви разишли својим домовима и чекали док младожењин отац не одлучи да ли је допуштено да се брак доврши брачним сједињењем. Неверство између првог венчања и другог обреда у поноћ сматрало се прељубом. Време одлагања зависило је од тога што је младожењин отац током извесног раздобља чекао да види шта ће се догодити с невестом. Да ли је била трудна?

Када је отац одлучио да је све спремно, отпочела је поноћна поворка, и отпочела је ноћу да би се избегла тешка дневна жега Палестине. Из тог разлога, невестине пратиље, девојке из приче, морале су имати сопствени фењер и залиху уља, чекајући поноћни поклич који је објављивао да је поворка ка свадби у току, јер је требало да се одигра ноћу. У Ексетеру је стигао поноћни поклич, и или сте имали довољно уља спремног за поворку или нисте.

Када су напустили Ексетер са вешћу, представљали су народ који је био запечаћен. Неки су имали довољно уља да уђу на свадбу 22. октобра 1844, а неки нису. Тих шездесет и шест дана представљају временски период у коме је Божји народ запечаћен за затворена врата недељног закона. Ако су имали одговарајућу количину уља, вером су ушли у Светињу над светињама. Сестра Вајт је приказала Божји народ како улази у Светињу над светињама у последњим данима, а у њеној алфа-историји испит живота или смрти био је повезан са уласком вером у Светињу над светињама. У последњим данима сто четрдесет и четири хиљаде биће испитани у погледу тога да ли ће вером ући у Светињу над светињама. То је поново испит живота или смрти.

О овим стварима ћемо наставити у следећем чланку.

„Очишћењем храма Исус је објављивао Своју мисију као Месије и ступао у Своје дело. Тај храм, подигнут за пребивалиште божанске Присутности, био је намењен да буде очигледна поука за Израил и за свет. Од вечних векова била је Божја намера да свако створено биће, од светлог и светог серафима до човека, буде храм за пребивање Створитеља. Због греха, човечанство је престало да буде храм за Бога. Помрачено и окаљано злом, срце човечје више није откривало славу Божанскога. Али оваплоћењем Сина Божјег испуњава се намера Неба. Бог пребива у човечанству, и посредством спасоносне благодати срце човеково поново постаје Његов храм. Бог је одредио да храм у Јерусалиму буде трајно сведочанство о узвишеној судбини која стоји отворена пред сваком душом. Али Јевреји нису разумели значај грађевине на коју су гледали с толиким поносом. Они се нису предали као свети храмови за Божанског Духа. Предворја храма у Јерусалиму, испуњена метежом несвете трговине, сувише су верно представљала храм срца, оскрнављен присуством чулних страсти и несветих мисли.“

„Чистећи храм од купаца и продаваца овога света, Исус је објавио Своју мисију да очисти срце од оскврњења грехом — од земаљских жеља, себичних пожуда, злих навика, које кваре душу. Цитирано из Малахије 3:1–3.“ Чежња векова, 161.

„Пророк каже: ‘И видех другог анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове. И повика силно јаким гласом говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демона’ (Откривење 18:1, 2). То је иста порука која је дата од другог анђела. Вавилон је пао, ‘јер напоји све народе вином гнева блуда својега’ (Откривење 14:8). Шта је то вино? — Њене лажне доктрине. Она је дала свету лажну суботу уместо Суботе четврте заповести, и поновила је лаж коју је Сотона најпре казао Еви у Едему — о природној бесмртности душе. Многе сродне заблуде она је надалеко и нашироко раширила, ‘учећи као науке заповести људске’ (Матеј 15:9).“

„Када је Исус започео Своју јавну службу, очистио је Храм од његовог светогрдног скрнављења. Међу последњим делима Његове службе било је друго очишћење Храма. Тако се и у последњем делу опомене свету црквама упућују два посебна позива. Порука другог анђела гласи: ‘Паде, паде Вавилон, велики град, јер вином гнева блуда својега напоји све народе’ (Откривење 14:8). А у силном покличу поруке трећег анђела чује се глас с неба како говори: ‘Изиђите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њезиним

гресима, и да вас не задесе пошести њезине. Јер греси њезини допреше до неба, и Бог се сетио безакоња њезиних' (Откривење 18:4, 5).“ Selected Messages, књига 2, 118.